

LBRIS

We know
books

ULTIMA ERECȚIE

sau

Iubirea sub Zodia Cancerului

Autobiografie

de Mihai Georgescu

Capitolul 1

Analiza pozitivă

Biopsia arată negru pe alb cancer la prostată și nu e de-ăla benign, relaxant, de doar nu te poți pișa. Nu, frate! E de-ăla rău, care te mănâncă de viu și mori în chinuri dacă n-ai noroc să-l descoperi la timp, preferabil înainte să apară. Carcinomul pulii sau cum naiba i-o zice... adenocarcinom de prostată, scor Gleason 3+4.

Tumorile benigne se rezolvă relativ ușor prin operație și te așteaptă o recuperare aproape totală, cu condiția să nu mori de inimă în timpul anesteziei sau să-ți vină de hac vreo bacterie ucigașă din spital. Exagerez, desigur, dar cum e posibil ca un singur cuvânt – cancer – să exprime două diagnostice atât de opuse: benign sau malign? Acesta e noul flagel al lumii moderne, adică peste o sută de tipuri de cancer care apar în procente tot mai mari în rândul populației și de la vârste tot mai fragede.

Am doi copii de crescut și nevastă de futut.

„Pușca și cureaua lată, ce bărbat eram odată”, cum bine spun versurile unui cântec popular, dar din păcate

nu sunt vreun moș cu barba sură, plictisit de viață. Am doar 46 de ani și uite cum se duc naibii toată viața și bărbăția mea. Abia am început să trăiesc cu adevărat, am stabilitate financiară și principii de viață solide. În sfârșit pot da sfaturi înțelepte tinerilor pe Facebook fără să-mi iau *hate* de la toți. De-abia acum mă simt bărbat în adevărata putere a cuvântului și pot spune fără falsă modestie că am acumulat o vastă experiență umană și socială. Acum, când mă pregăteam să mușc din viață cu toată gura ca dintr-un măr zemos și crocant, dar ce să vezi... are gust de căcat.

Thank you so fucking very much, God!!!

Am belit-o!

Până acum, în aceste trei luni de când trăiesc cu suspiciunea de cancer, am încercat să fiu optimist și pozitiv, evitând pe cât posibil gândurile negative, *just looove and happiness*, aplicând învățăturile cărții *The Secret*, dar fără prea mare succes. Destinul infailibil versus controlul vieții prin forța gândirii pozitive. Oricum ar fi, la finalul zilei așa arată zarurile mele căzute de sus de tot.

Vă jur că în viața mea nu am avut un rezultat mai pozitiv ca ăsta. Nici la admitere, nici la facultate sau la oricare alt examen din trecut. Am fost mereu relaxatul mediocru și adept al filosofiei de viață: nici prea mult, nici prea puțin, nici prea repede, nici prea încet. Dar acum sunt premiant, nu altceva. Mai pozitiv de atât ar fi însemnat să fiu țeapăn de tot.

* * *

Urlu în mintea mea și lovesc cu pumnii pereții spitalului, dar în realitate stau încremenit în fața doctorului, în cabinetul lui alb, curat și deprimant din subsolul spitalului. Nimeni în afară de doctori cred că nu-și dorește să ajungă în aceste cabinete, poate doar gravidele și sigur cei care suferă de sindromul Münchhausen.

Doctorul începe să-mi explice ce și cum. Operație, tratamente și care sunt procentele statistice de supraviețuire la o astfel de boală. Care sunt procentele de recuperare ulterioară a erecției și care sunt ale incontinenței urinare. Schițează repede un desen pe o rețetă goală, explicându-mi ca unui student din primul an:

— Tăiem în partea de sus a prostatei, apoi tăiem de jos, scoatem prostata și prelungim uretra pentru a asigura funcția urinară.

Pare atât de simplu și firesc din explicațiile doctorului, așa, ca o joacă de copii, *snip, snip*, dar partea nasoală sunt urmările operației, adică impotența și ce naiba o mai apărea pe parcurs.

— E cea mai bună șansă la diagnosticul tău. Vei avea probleme mari cu incontinența urinară vreo șase luni, adică trebuie să porți scutece, iar în ce privește erecția – face o scurtă pauză și continuă –, slabe șansele. Poți opta pentru chimioterapie, care e de fapt o castrare hormonală combinată cu radioterapie sau operație. Prin hormonoterapie se reduce nivelul testosteronului care e un factor important în dezvoltarea celulelor canceroase, iar apoi iradierea ar trebui să le omoare. Sigur, există riscuri ulterioare radioterapiei, dar cred că acum operația e cea

mai potrivită pentru tine. Asta spun cele mai noi tratate internaționale. Trebuie să te decizi rapid.

Halal alegere. Ce sunt eu, doctor oncolog? Nu sunt sigur nici de meniul ales la restaurant, iar în viață am făcut o grămadă de greșeli mai mici sau chiar imense, dar niciuna pentru care să fi meritat această boală.

— Dacă fac radioterapie sau hormonoterapie, voi avea șanse mai bune pentru a-mi păstra funcția sexuală? Întreb eu fără prea mari speranțe.

— Nu! Impotența este efectul secundar imediat în toate tratamentele. Operația oferă șansele cele mai bune de supraviețuire pe termen lung, dar în detrimentul erecției. Îmi pare rău!

Cred că doctorul știe mai multe decât zice, dar poate e mai bine așa, lăsându-mi o rază de speranță. Pe moment, parcă sunt în afara corpului meu, asistând la o scenă lacrimogenă dintr-o telenovelă proastă. Sunt alb la față, tremur ușor și nu reușesc să deschid gura. Ce întrebări aș mai putea pune? Nu îmi vine nimic în minte, așa că ascult mai departe cu atenție.

— În ceea ce privește erecția, voi face tot ce e posibil pentru a salva o parte din nervii care îmbracă prostata, așa cum sunt cojile de ceapă, și apoi vom vedea, dar statistica nu e grozavă. Există pastile sau injecții care s-ar putea să te ajute în timp, chiar și posibilitatea implantării unei proteze în penis. Important e să scapi de tumoare cât mai repede să nu metastazeze. E vorba de viața ta până la urmă.

Mai pun câteva întrebări stupide, care ajung inevitabil la același răspuns. Nu e ca și cum aș fi putut descoperi

atunci, pe loc, vreo soluție miraculoasă care scăpase întregii lumi medicale. Căutam o scăpare asemenea unui șoarece prins în capcană.

Mulțumesc frumos și ies din cabinet, că doar nu mi-am pierdut cei șapte ani de-acasă, ci doar bărbăția și în cel mai rău caz ... viața.

* * *

Nu mă grăbesc să ajung acasă. Pășesc încet pe holul spitalului, printre alte zeci de bolnavi și, odată ieșit, răcoarea dimineții mă aduce înapoi în trupul meu canceros. Știu că Daria așteaptă vești de la mine, dar nu vreau să o sun. Ea încă mai are speranțe și fiecare minut de întârziere acasă e un minut în minus de durere pentru ea. Ce nu știi, nu te doare.

Ajung la mașină și abia acolo dau drumul nervilor să explodeze. Țip și înjur destinul nefericit de care am parte. Mă bat cu palmele peste cap și apoi lovesc volanul, dar mă opresc imediat. Mă dor mâinile și capul, iar volanul nu știu cât mai rezistă. Asta ar mai lipsi acum, să umblu cu ochii înlăcrimați și cu volanul în brațe pe la service-uri auto.

Mă liniștesc puțin și dau drumul la radio. Rock FM. O piesă veche pe un ritm apăsător, de la Metallica – „Enter Sandman”. Dau volumul la maximum. Difuzoarele rag din greu, mașina bubuie, trecătorii își fac cruce, dar nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă de nimic. Sunetul industrial al chitarelor și ritmul tobelor împrăștie norii negri adunați deasupra sufletului meu. Abia la final dau volumul jos de tot.

E liniște, atât în mașină și mai ales în mintea mea. Încep să sortez toate informațiile aranjându-le după priorități.

Viața are prioritate. Copiii și soția.

* * *

Erecții???

Cine mai are nevoie de erecții? La urma urmei știi ce? La dracu' cu erecțiile mele! Am avut destule. Noaptea în somn, ziua acasă, pe stradă, prin sălile de clasă ascunse sub bancă, la birou, în mașină, prin autobuze, pe plajă... Ce mai, orice loc e bun pentru o erecție sănătoasă. Nu e nimic rușinos în asta. Sunt atâția nefericiți pe lume care au probleme erectile încă din tinerețe din cu totul alte cauze, încât mă pot considera un bărbat norocos.

Din jurul vârstei de 10 ani și până acum am trăit aproape o viață de om – e adevărat, în perioada Evului Mediu speranța de viață nu depășea 40 de ani, dar chiar și-așa... Mai ales că nu mă pot plânge de lipsa erecțiilor, ba din contră. Au fost momente când mă puneau în dificultate. Țin minte și acum refuzul meu de a ieși la tablă la solicitarea profesoarei de limba rusă. Oooo... și ce sexy era profa de rusă și cum își plimba sânii imenși în fața clasei, în ciuda unei ținute decente. Dar mai bine să iau nota 2 decât să-mi prezint cortul în fața colegelor.

Să nu mai zic de stânjeneala pe care am trăit-o când dansam lipit de iubirea mea secretă la un banchet din clasa a VIII-a. Atât de secretă, încât doar eu știam de ea. Și

cum m-am smuls din brațele ei, ieșind valvârtej din sala de dans, să nu o împung cu arma mea, excitat fiind de îmbrățișarea strânsă pe sânii ei. Mă temeam că-mi dă o palmă sau mai rău, că o să mă bârfească fetelor, râzând de mine prin școală. Ce minte naivă și prostuță aveam la vârsta aia...

La fel cum nu am să uit vreodată erecția obținută în brațele primei iubiri, când ne sărutam pasional, pe alocuri franțuzește, și, chiar în mijlocul acelei îmbrățișări romantice, s-a băgat în seamă și dumnealui. Prima erecție oficială bărbătească de toată mândrețea simțită fizic și de ea, acceptată tacit cu roșu în obraji. Desigur, au trecut săptămâni bune până să le fac cunoștință oficial – ca de la bărbat la femeie –, dar nu-mi mai era rușine de erecțiile mele. Le acceptam ca pe ceva normal pentru un adolescent plin de hormoni și cu coșuri pe față. Mă simțeam oficial un minibărbat.

Orgasme???

Nici de astea nu am dus lipsă. Merg mână în mână cu erecțiile, iar din preadolescență până la maturitate, la fel, din mână-n-mână. Întâi cu dreapta, apoi cu stânga și viceversa. Termenul popular la țară e „labă”, la oraș îi zice „masturbare” și academic „onanism”, cuvânt inspirat de personajul biblic Onan. Primul bărbat care a realizat că poate fi autosuficient sau mai exact autosatisfăcut. Nu vreau să-mi imaginez care ar fi fost istoria omenirii dacă bărbații ar fi avut flexibilitatea necesară autosatisfacerii orale. Probabil eram și acum în epoca de piatră, zăcând pe pajiștile verzi lingându-ne la coaie. De gura

femeilor, de ce altceva credeți că ar inventa cineva roata, focul și electricitatea, că doar nu din altruism. Nici vorbă. Concurența acerbă pentru cea mai sexy fetișcană din sat cu buze voluptuoase a scos ce e mai bun din bărbați. Sexul și femeile bune de gură sunt motorul omenirii. Lor le datorăm ieșirea din întuneric, dar și inventarea bombei atomice. Alfa & Omega.

Mai apoi, în Antichitate, bănuiesc că masturbarea era un obicei masculin cu puteri magice, bărbații oferindu-și lichidul seminal drept ofrandă zeițelor sexy, asta desigur până la inventarea termenului de exhibiționist pervers și, culmea, Wikipedia îmi dă dreptate:

„Masturbarea era considerată un act divin în Egiptul antic, urmare a convingerii că lumea a fost creată de zeul Atum care și-a slobozit sămânța pe Pământ. Faraonii obișnuiau să practice un ritual care simboliza creația, masturbându-se în timpul unor ceremonii publice, apoi ejaculau în Nil pentru a se asigura că nivelul fluviului nu va fi afectat de secetă. De asemenea, în timpul sărbătorii închinată lui Min, zeul fertilității masculine, egiptenii se masturbau în public pentru a-i aduce astfel mulțumire pentru potență.

Grecii antici considerau masturbarea drept normală și drept înlocuitor sănătos pentru alte forme de plăcere sexuală. Ei o considerau drept supapă contra frustrărilor sexuale distructive”.

Până la urmă e o activitate sexuală perfect normală și, dacă ar fi existat Olimpiada Onaniștilor, cu siguranță aș fi câștigat cel puțin medalia de bronz la probele de viteză și

aruncarea la distanță. De-abia spre maturitate am început să apreciez maratonul, iar domnișoarele cu atât mai mult.

Ca orice lucru bun și util în viață, am aflat despre masturbare de la colegii mei de generație, evident, răsfoind la toaleta școlii câteva reviste cel mult sexy, descoperind astfel frumusețea goliciunii femeiești. Pe atunci nu se difuzau filme sexy sau porno la TV, iar noi nu aveam acasă video-player și cu atât mai puțin acces la casete deocheate. Pe ai mei nu i-am surprins niciodată în ipostaze indecente, așa că ... ciuciu educație sexuală.

Un amic bun mi-a împrumutat o revistă, iar seara, la lumina unei lanterne, bea ochii la acele poze hipnotice. Am răsfoit-o din scoarță-n scoarță, în ciuda unor pagini lipite între ele, dar reușind totuși să le dezlipesc cu grijă. „Ce naiba o fi mâncat amicul meu deasupra revistei?” sau „Cine știe prin câte mâini o fi trecut?” mă gândeam eu.

Nu a durat mult și mi s-a sculat imediat. Am început să mă joc cu puța, dar de această dată știam că trebuie să existe un final. Era obligatoriu. Mă mai jucasem cu ea și până atunci, simțind oareșce senzații plăcute, dar mă opream rapid. Informația înseamnă putere, iar în cazul de față – orgasme.

Am ejaculat puternic pe cearșaf în locul paginilor revistei, așa cum făcuseră antecititorii mei mai cultivați. Puțin speriat, dar și extaziat de spasmele primului orgasm, am descoperit folosul misterioaselor erecții. Se pare că nu erau așa, degeaba, doar să mă încurce.

Wooow, ce senzații complet necunoscute și total la îndemâna mea! Cafeluța mea de dimineață. „De acum

suntem doar eu și orgasmele mele”, gândeam eu, „nimic nu se poate pune între noi”. Cum ar putea cineva să mă oprească vreodată? Poate doar să am ambele mâini rupte sau o boală perfidă, de care am aflat acum. Maică-mea n-avea decât să ascundă toate ciocolățelele prin casă. Cui îi păsa? De-acum aveam prăjiturica mea mult mai delicioasă.

Nu mi-a fost ușor să șterg urmele fărâdelegii din acea noapte și mai apoi din următoarele nopți umede. Ziua eram atent pe unde mă slobozeam, iar maică-mea se făcea că nu observă pijamalele apretate și cam atât. Asta era toată educația sexuală primită de la părinți. Totuși, le sunt recunoscător că odată descoperite revistele „educative” nu le-au aruncat, lăsându-le acolo unde erau, ascunse sub pat și probabil bucuroși că am descoperit calea dreaptă. Dacă ar fi găsit reviste cu bărbați goi, cu siguranță ar fi intervenit urgent cu explicații despre gaura potrivită.

Entuziasmat de descoperirea făcută, am cam abuzat de mine la început, dar, aflând mai apoi din alte surse că ar exista niște efecte secundare neplăcute, am lăsat-o mai ușor. Am ajuns astfel la o frecvență decentă, o dată pe zi sau mai rar. Din fericire, nu am orbit și nici păr în palmă nu mi-a crescut.

La duș era varianta cea mai curată, dar niciodată în cadă, mai ales că programul de apă caldă era de două ori pe săptămână, câte o oră. Fiind spart furtunul dușului, umpleam cada cu apă și, din rațiuni economice, în seara respectivă eram programat primul la băiță și apoi maică-mea în aceeași apă, că doar nu eram atât de jegos. Planul funcționase impecabil până în acel moment, însă

în acea seară, după o relaxare binemeritată, mi s-a făcut poftă de o labă. Fără să gândesc prea mult și aflat sub presiunea momentului, am ejaculat masiv în cadă. Mi-am dat seama imediat de greșeala făcută, știind că urmează să intre maică-mea în acea apă. Speriat să nu mă fac de rușine, dar mai ales să nu scape vreun spermatozoid în vaginul maică-mii, am scos dopul de la cadă sperând să o umplu din nou. Nicio șansă, depășisem programul de apă caldă.

Nu am să uit niciodată ce palme după ceafă mi-am luat în acea seară, dar am suportat cearta cu stoicism. Era mai bine decât să am un frățior. Mă simțeam ca un erou care tocmai salvase planeta din calea unui iminent pericol de care știam doar eu. Cât de naiv și prostuț mai eram...

* * *

Se poate și fără???

„Ba bine că nu”, încerc să mă încurajez eu.

Am un unchi mai îndepărtat care s-a călugărit de tânăr și acum are barba albă. Dacă el a reușit fără sex, pot și eu, sau ... cine știe ce s-o fi petrecut în acele chilii îngheșuite și protejate de legământul tăcerii?

La catolici, preoților le este interzisă căsătoria și bănuiesc că nu în căutarea virtuții autogospodărești, ci pentru abstenență. Abstenența e secretul, dom'le, cel puțin pentru majoritatea, iar restul n-au decât să ajungă în smoală după atâtea cazuri de pedofilie „creștină”. Dacă acei preoți smeriți pot, atunci pot și eu, doar motivul diferă. Ei,